

Jeg vil gerne bede staten om at få min ret til at være aktivist tilbage

Temanummer: Den Bæredygtige Stat

Jeg forestiller mig, de fleste tror, at unge klimaaktivister er mennesker, der drømmer meget. At vi, måske både naivt og idealistisk anlagte, er ved at bryde af visioner for fremtiden, forestillinger om nye samfundsformer og tanker om udformningen af den grønne retfærdige verden, vi længes efter og kræver, hver dag vi går på gaden.

Det var i hvert fald, hvad jeg selv tænkte, var jobbeskrivelsen, da jeg blev aktiv i Den Grønne Ungdomsbevægelse for snart tre år siden. Og jeg ville ønske, at det var rigtigt. Men hvis det er, er det i hvert fald kun en promille af sandheden. Den egentlige jobbeskrivelse er anderledes.

Jeg vil gerne postulere, udelukkende med egen anekdotisk empiri og helt i mine følelsers vold, at klimaaktivisme i 2022 ikke længere handler om at drømme.

Jeg har ingen forkromede billeder på nethinden af fremtiden. Jeg skaber ikke noget, og visionerne er skubbet så langt om i baghovedet, at jeg har svært ved at finde dem. Det føles ikke engang som om, at jeg har tid til at lede.

For klimaaktivisme i 2022 handler om akut at holde bølger tilbage. At afholde det uundgåeligt stigende havniveau fra at vælte ind over os med bølger af tilbagebagerullede løfter, ignoreret lovgivning, jubeloptimistiske satsninger på teknologi og vanvittige planer om fortsat at udbygge den fossile infrastruktur.

Dét arbejde er på mange måder meget reaktionært, og det burde ikke være vores. Det er ikke vores. Hvis vi havde en reelt velfungerende og bæredygtig stat, ville vi ikke skulle bruge tid på at kræve lovgivning overholdt, der allerede burde overholdes i kraft af at være lovgivning. Eller at gøre opmærksom på fejl og til tider komplet vanvid i klimahandlingsplanerne. Eller kæmpe for at bremse projekter, der slet ikke stemmer overens med verden omkring os. Lyntteholmen, olien i Nordsøen, nye motorveje, gasledninger, sorte finanslove og skatteaftaler og andre idéer fra den gamle verden, der ikke længere burde findes i en tid, hvor det globale netværk af forskere ringer med alarmklokkerne til de segner på vegne af hele menneskehedens eksistens.

Vi, unge klimaaktivister, er vagthunden, fordi ingen andre er det. Fordi ingen andre varetager at holde bølgerne tilbage. Til tider føles det som om, at vi både skal kvalitetssikre arbejdet hos den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt, lave kommunikationsstrategier, der kan hamle op med størrel-

**ANNA BJERRE
JOHANSEN**

Aktiv i Den Grønne
Ungdomsbevægelse

sen på statens talerør, og legitimere vores ord gennem massedemonstrationer. Og hvor finder man så tiden til at drømme?

Når vi endelig gør det, skydes vi ned og piller fra hinanden med raket fart. Hvor er udregningerne, hvor er tallene, hvor er cost-benefit-analyserne, og hvad med beskæftigelsen, væksten, eksportmulighederne?

Det er desillusionerende at lære de nuværende politiske arbejdsgange at kende og at opdage, hvor lidt politik der baseres på virkelig vilje til forandring, og hvor meget der baseres på vælgeranalyser, positioneringsstrategier og industriens lobbyisme. Men det ér, hvad vi har at arbejde med. Så vi accepterer det. Og desperationen over ikke at blive hørt tvinger os til at tale statens sprog. Så det gør vi.

Vi læser bekendtgørelser, beslutningsforslag, bilag på bilag. Vi lærer alle fremskrivningerne for carbon capture, pyrolyse og power to x at kende og undersøger alt fra bygningsreglementer og VVM-redegørelser til kommunale cost-benefit-beregninger. Vi taler med eksperter, læser forskningsrapporter og ikke mindst det med småt i papirer fra Regeringen.

Men mens vi læser, mister vi evnen til at tale som aktivister. Mens vi læser, mister vi vores forestillingsevne. Mens vi læser, mister vi evnen til at huske, at klimakrisen handler om mennesker.

Jeg vil gerne tilbage til dét arbejde, jeg synes er vigtigst. Tilbage til at tale i et aktivistisk sprog, til at formulere aktivistiske visioner, til at forme fremtidens drømme. For det kan jeg. Det kan vi. Men det kræver, at staten lytter til os, selv når vi ikke taler som staten eller accepterer de snævre og kortsigtede rammer, de har sat op for acceptable løsninger.

For jeg er ikke ekspert. Jeg er bare ung. Men derfor vil jeg tages alvorligt alligevel. Jeg vil tages alvorligt, når jeg er vred, når jeg ryster, når min stemme knækker. For jeg skal leve i den fremtid, verdens største internationale organisationer kalder en global nødsituation.

Hvis jeg sad i et rum med staten, ville jeg bede om at få min ret til at drømme tilbage. Og til at kræve drømmenes virkeliggørelse. For dét er, og vil altid være, den centrale opgave for at nå en bæredygtig fremtid. Og der er ingen, der gør det, hvis ikke os.

Den idéelle stat, den stat vi længes efter, behandler klimakrisen som en krise. Den stat anerkender gennem handling, at de planetære grænser findes, at vi står i en kritisk nødtilstand, og at det er krisen og ikke os, der fastsætter tempoet for omstillingen.

Derfra vil jeg gøre mit arbejde så godt, jeg overhovedet kan. For vi har desperat brug for nogen, der drømmer.